

Havannai képeslapok

Ki a suliból, át a nagy úton, a kis zöld dombon túl, a parkoló, aztán a harmadik háztömb jobbra, be a kapun. Na, most? Lift vagy lépcső....lépcső vagy lift? Itt minden olyan más. Én ezt sosem fogom megszokni. Minden szürke és magas és sok van belőlük. Nagyon sok. Ezt nézem az ablakunkból is. Innen föntről egészen messze ellátok. Egészen az Anyu és az Apu dolgozójáig. Sokat vannak távol. Ilyenkor lemehetek a többiekkel a játszótérre, jó móka. Sokan vagyunk gyerekek a telepen. Ha rossz az idő, van úgy, hogy csak a folyosón vagyunk. De ott is csomó mindent lehet csinálni, majdnem annyi mindent, mint otthon. Majdnem. Ja, meg itt van ugye ez a lift is. Sajnos még nem az igazi. Reggel, amikor megyünk az Apa lifttel, én meg a lépcsőn, már kétszer is legyőztem. Én majd olyat fogok csinálni, ami szupergyors, és ha nem lenne a tető, akkor használhatnánk ürrepülőnek is. És fönt lenne a kilövőállomás, és bárhova el lehetne onnan jutni, ripsz-ropsz. Olyan gyors lenne, mint az időkapszulám. Múltkor ki is akartam próbálni, de persze az Anya nem engedte, ezt mondta: „Kisfiam, meg vagy te örülve? Bemászol a szemétdobóba?” Nem értik, pedig ez a legjobb az egészben.

Ma is hasogató fájdalommal kelek, azt hiszem, szétrobban a fejem. Sajognak a karjaim, látom a kék-zöld foltokat a bőrömön, megcsap a tegnapi pólóm szaga és a sarokban heverő szakadt farmeremre tekintek. Valami furcsa, nyomasztó érzés fog el. Elindulok a lépcsőházban lefelé, megyek a megszokott úton és kezd tisztulni minden, rádöbbenek: előző nap nem az voltam, aki lenni szoktam. Felrémlenek az érzések, amikor egy vadállattá változok, aki ki akar szabadulni a ketrecéből, török és zúzok, mindent és mindenkit. Megrémülök saját magamtól, de nem teszek semmit sem ellene. És tudod miért? Ismered az érzést, hogy este hazamész és nem szívesen látnak otthon, csak teher vagy, egy felesleges ember, a család igazi fekete báránya? Viszont lent a betonok között te vagy a király, elfogadnak és szeretnek, tisztelnek és követnek téged. Nekem ők jelentik a mindent. Sör a kézben, cigi, és azt érezzük miénk a világ, bármit megtehetünk akadályok nélkül, itt nincsenek szabályok. Amikor nem hallasz, nem látsz, mint egy alvajáró, jössz-mész egész nap, és csak azt várod, hogy este kibontsd a következő üveget, rágyújts a következő szálra, hogy a valódi önmagad lehess. Én ezt az érzést, a szabadság érzését nem cserélném el semmivel.

Az ablak mellett ült egy kék pulcsiban és nézte, hogy csorognak végig az üvegen a kövér esőcseppek. Már egy órája ültünk így, ő az esőt nézte, én meg őt. Anyáék rögtön megszerették. Dehát ki ne szeretne meg egy ilyen lányt? A mai napig sem értem, hogy ő mit láthatott meg bennem akkor? Egy sokat látott, lezüllött srác, akiről üvölt, hogy nem tudott mit kezdeni az életével, vagy amit mégis, azt bár ne tette volna. Egy szóval, vonzó látvány lehettem. De ez már régen volt. Nagyon rég. Mintha meg sem történt volna.

Nem tudom, hogy igaz-e, de van egy mondás, amely szerint minden ember olyan, mint egy félgömb, és csak akkor lehet igazán boldog, ha megtalálja az elveszett másik felét, az egyetlent.

Most lettem csak felnőtt igazán. Tisztában voltam vele, hogy nagy változás lesz, de hogy ekkora? Senki nem szólt. Az ilyen részleteket diszkréten elhallgatják. Mégis, ha valamiért, akkor ezért érdemes fél éjszaka nem aludni, nyúzottan dolgozni menni, húszadszorra is ugyanazt a mesét végigolvasni, babakocsit a buszra pakolni. Ha belegondolok, hogy mekkora felelősség van rajtam, megrémülök. Van valaki, akinek én fogom jelenteni a mindenét, de vajon képes leszek megadni neki ezt a mindent? Példaképként fog tekinteni rám? Fog-e annyira szeretni engem évek múlva, mint amennyire én szeretem őt pár órája?

Viccesek az emberek. Rohangásznak fel-alá, és mégis miért? Azt hiszik, hogy attól jobb lesz, ha befizetik a számlát, kedvesen mosolyognak a boltban, a buszon átadják a helyüket, müzlit esznek reggelire és elviszik az iskolába a gyerekeiket, akiket persze fociedzésre járatnak, meg zongoraórára. Aztán elmennek családi nyaralásra, lehetőleg Horvátországba, amiből később, az égvilágon semmire nem fognak emlékezni a kölykök. De nem baj, mert ez az élet rendje, így kell ezt csinálni. Beállni a sorba, megházasodni, családot alapítani, hitelre lakást venni aztán meg felújítani, IKEA bútort vásárolni és iPhone-t, természetesen a legújabbat, ha belepusztulunk is. És akkor kipipáltuk az életet. Kipipáltuk?

Valami csörömpölés szűrődik át a szomszédból. Pakolják az edényeket. A szobát átjárja a frissen főtt kávé illata, lassan hintázok a széken. Nincs iPhone-om, tavaly sem mentünk nyaralni, a nyolcadikon lakunk lassan már húsz éve ugyanígy, ugyanitt. És ettől kevesebb lennék?

Emlékszem, hogy csillogott a szeme az izgalomtól, amikor először hoztam fel ide. Milyen érdeklődéssel hallgatta, amikor meséltem neki a gyermekkoromról. Most az én szemem csillog, valószínűleg utoljára járok itt. Mindenünk dobozokban. Tányérok, könyvek, pulcsik, emlékek, törölközők. Egy egész élet áll előttem kartonba csomagolva az üres lakásban. Tíz perc és itt vannak. Jönnek. Elviszik mindet. Nyoma sem marad, csak én tudom.

Itt lakott, szeretett, sírt, nevetett. Itt élt.